

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **N. L. B.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Jeziorskou, sídlem Svornosti 86/2, 736 01
Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2024, č. j. OAM-341/BA-BA07-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce Mgr. Alice Jeziorské, advokátky, se určuje částkou ve výši 4 114 Kč, a bude jí vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2024, č. j. OAM-341/BA-BA07-HA13-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť má za to, že došlo ke zkrácení jeho práv.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

1. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 5. 3. 2024. Dne 12. 3. 2024 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je budhista a nemá žádné politické přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Z vlasti vycestoval na konci roku 2014 letecky do České republiky, kde od té doby pobývá. Přicestoval s platným vízem za účelem sloučení rodiny. Cestovní doklad ztratil. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání ani nebyl odsouzen. O mezinárodní ochranu v České republice žádá z důvodu neprodloužení pobytu v České republice. Ve Vietnamu nikoho nemá, jeho rodina žije v České republice.
2. Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2024, č. j. OAM-341/BA-BA07-BA04-PS-2024, žalovaný rozhodl o zajištění žalobce, neboť zjistil, že se žalobce dne 4. 3. 2024 nacházel se na území České republiky neoprávněně a prokazoval cizím povolením k pobytu. Žalovaný vycházel z vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že o povolení k pobytu přišel, protože se nezdržoval na hlášené adrese a nepřebíral si tam poštu. Na území České republiky pobýval oprávněně do roku 2020. Poté vzal bratrovi, aniž by o tom bratr věděl, jeho povolení pobytu a prokazoval se jím. Žalobce dále uvedl, že ve vlasti by mohl požádat o pomoc otce. S ohledem na skutečnost, že žalobce pobýval v České republice nelegálně, nesnažil se svůj pobyt zlegalizovat a vykonával nelegálně pracovní aktivity, rozhodl žalovaný o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců nejdéle do 31. 8. 2024.
3. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 3. 2024 žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval na konci roku 2014. Do České republiky odcestoval za matkou. Z Vietnamu vycestoval s cestovním pasem a platným vízem. Doklady mu vyřizoval otec, jelikož byl v té době nezletilý (16 let). Při odjezdu z vlasti ani při hraniční kontrole neměl problémy, nesetkal s potížemi souvisejícími s jeho rasou, náboženstvím, pohlavím, příslušností k sociální skupině či kvůli politickému přesvědčení. Nikdy nebyl ve vlasti trestně stíhán. O mezinárodní ochranu požádal, protože chce zůstat s rodinou. Jeho matka má v České republice trvalý pobyt, bratr má trvalý pobyt v Německu. Ve Vietnamu nikoho nemá. Byl si vědom, že na území České republiky pobýval nelegálně, správní vyhoštění se snažil řešit se zástupcem.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany kvůli legalizaci pobytu na území České republiky. Při posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel žalovaný z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu vycházel z informace z cizineckého informačního systému, informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. 6. 2023. V napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o tom, že ve Vietnamu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a

svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Rovněž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Žalobce netvrdil existenci obav z pronásledování, naopak potvrdil, že ve vlasti žádné potíže neměl.

5. Žalovaný uvedl, že žalobce nesplnil ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, neboť nezjistil, že by byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl.
6. Žalovaný neshledal v případě žalobce žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Následně žalovaný posoudil možnost udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu. Žalovaný se taktéž zabýval nemožností udělení azylu za účelem sloučení rodiny a doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, avšak dospěl k závěru, že ani podle tohoto ustanovení nelze doplňkovou ochranu udělit.

III. Obsah žaloby

7. Proti zamítavému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobu, v níž navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Nejprve v obecné rovině namítal zkrácení svých práv a porušení zásady materiální pravdy žalovaným. Měl za to, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci.
8. Žalobce konkrétně uvedl, že přicestoval do České republiky v 16 letech za matkou a bratrem. Je v České republice již 10 let a měl uděleno povolení k pobytu. Pociťuje silnou vazbu na Českou republiku, jelikož zde má rodinu, přátele a je zvyklý na zdejší kulturu. Skutečnost, že žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu, zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný měl důkladně zvážit, zda byly dány ospravedlnitelné důvody pro neudělení mezinárodní ochrany, zda jej k tomu vedla naléhavá společenská potřeba a zda tak učinil proporcionálně ke sledovanému cíli. Žalovaný se ovšem dopustil formalizovaného rozhodování a nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí.
9. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zkoumal dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že Vietnam je autoritářskou zemí, ve které dochází k porušování a omezování lidských práv a svobod, a to i za použití fyzického násilí ve formě mučení, nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce poukázal na současnou migrační politiku vietnamské vlády, která podporuje odliv Vietnamců ze země, což má za následek nefunkční sociální systém. Za takové situace by bylo pro žalobce obtížné se v zemi usadit, získat zaměstnání a žít v obdobném standardu, jaký má v České republice. Žalobce žije a pracuje posledních 10 let v České republice, kde jsou lidská práva dodržována. Návrat žalobce do vlasti tak bude silným zásahem do jeho soukromého a rodinného života i do jeho psychického zdraví. Žalobce by byl vycestováním do vlasti odtržen od stávajícího zaběhlého života a byl by vystaven kulturnímu šoku. Žalobce lze považovat za tzv. dlouhodobě usazeného migranta z pohledu judikatury Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“). U žalobce jsou splněny podmínky minimálně pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Dlouhodobý a bezproblémový pobyt v České republice totiž dle žalobce zakládá existenci důvodu hodného zvláštního zřetele.

10. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně prošetřil situaci a nezohlednil individuální okolnosti případu.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný unesl důkazní břemeno a hodnotil situaci žalobce individuálně. Odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které snaha o legalizaci pobytu spojená s realizací rodinného života není zpravidla důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Zdůraznil, že mezinárodní ochrana je institutem zcela výjimečným, která neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
12. K namítané dlouhé délce pobytu žalobce v České republice odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 4 Azs 401/2020, podle kterého za důvod pro udělení mezinárodní ochrany nelze považovat to, že žadatel o azyl strávil na území České republiky 18 let. S ohledem na jiné nástroje legalizování pobytu představuje udělení humanitárního azylu až poslední možnost, pro jejíž použití by musely být dány zcela mimořádné důvody.
13. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu) a ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žaloba není důvodná.
16. Žalobce v žalobě brojil proti tomu, že mu žalovaný v napadeném rozhodnutí neudělil azyl dle § 12 zákona o azylu, humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu ani doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu. Namítal, že by v případě návratu do vlasti došlo k zásahu do jeho rodinného a soukromého života.
17. Podle § 12 zákona o azylu lze azyl udělit v případě taxativně vymezených azylově relevantních důvodů. Co se týká uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, do tohoto ustanovení se promítá čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008–67). Je tedy nutné, aby žalobce uplatňoval některé z politických práv garantovaných Listinou, tj. například vyjadřoval svůj názor, účastnil se shromáždění, podal petici, volil apod. Z výpovědi žalobce neplyne, že by uplatňoval některé z těchto politických práv; uvedené netvrdí ani ve své žalobě. V průběhu správního ani soudního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Sám žalobce během pohovoru ze dne 12. 3. 2024 uvedl, že mu žádné nebezpečí nehrozí a žádné problémy ve vlasti neměl. V žádném podání či při pohovoru nesdělil skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem svá politická práva či svobody uplatňoval. Žalovaný taktéž zkoumal, zda žalobce nesplňuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm.

- b) o azylu, tedy že mu nehrozí pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce v průběhu správního řízení sám potvrdil, že mu ve vlasti nehrozí pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu a že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky. Podle žalovaného tak nenaplnil žádný z důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, s čímž se krajský soud ztotožňuje.
18. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále zkoumal, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný vysvětlil, že žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyl udělen azyl v České republice, k udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny tak nebylo možné přistoupit.
19. Žalobce brojil také proti tomu, že mu nebyl udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud proto zkoumal, zda se udělením azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný zabýval a zda byly naplněny podmínky pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Dle ustálené judikatury správních soudů není na udělení humanitárního azylu právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkoumává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Soud především zkoumá, zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55).
20. Jak dále vyplývá z ustálené judikatury, humanitární azyl je na místě udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele a zpravidla v situacích, *„na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladem zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Krajský soud má za to, že v posuzované věci žádná ze shora uvedených situací u žalobce nastala.
21. Žalobce do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 3. 2024 výslovně uvedl, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu „z důvodu, že má rodina žije v ČR a ve Vietnamu nikoho nemám“. Při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu z téhož dne pak dodal, že žádá o mezinárodní ochranu také z důvodu, že mu nebyl prodloužen pobyt v České republice a chtěl by zde pobývat legálně. V žalobě dále zdůrazňoval, že vietnamská vláda nepodporuje návrat Vietnamců do vlasti, a tudíž by pro něj bylo obtížné se tam usadit a najít si práci. Jak již dovodil Nejvyšší správní soud, *„obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, srov. též rozsudek ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4

Azs 325/2020–29). Okolnosti uváděné žalobcem, tedy že vietnamská vláda podporuje migraci a že nalezení zaměstnání by bylo pro něj obtížné, nelze bez dalšího považovat za okolnosti hodné zvláštního zřetele. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že z hlediska psychické i fyzické kondice není žalobce jakkoli omezen v možnosti vydělávat na živobytí vlastní prací. Skutečnost, že v tomto ohledu jsou lepší podmínky na území České republiky než v zemi původu žalobce, nezakládá důvod pro aplikaci institutu humanitárního azylu. Jakkoli jistě nelze vyloučit, že by humanitární azyl v určitých individuálních případech mohl přicházet v úvahu při neútesné humanitární situaci (např. i v návaznosti na těžkou hospodářskou a ekonomickou krizi), takové úrovně situace v zemi původu žalobce nedosahuje, jak vyplývá ze shromážděných informací o zemi původu. Horší pracovní podmínky či možnost získat a udržet dobře placenou práci nelze pod tuto situaci podřazovat. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že ekonomické či existenciální okolnosti případu žalobce udělení humanitárního azylu neodůvodňují.

22. Žalobce dále tvrdil, že neudělením mezinárodní ochrany dojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V judikatuře lze v podstatě vysledovat tři základní okruhy situací, kdy by nucené opuštění hostitelské země mohlo představovat porušení práva na soukromý či rodinný život. Bude tomu tak 1) je-li stěžovatel vážně nemocen, přičemž v zemi původu by se mu nedostalo potřebné péče (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89), 2) je-li zásadním způsobem odkázán na péči jiné osoby, nebo sám o jinou osobu pečuje, přičemž tato je na jeho péči významně závislá (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), 3) strávil-li žadatel na území hostitelského státu výraznou část svého dětství a má v něm vybudovány sociální vazby, zatímco v zemi původu nikdy žádné významné vazby neměl (např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 7. 2020 ve věci č. 25402/14 - Pormes proti Nizozemsku). Přestože výše uvedený výčet není (a z povahy institutu humanitárního azylu nemůže být) úplný, umožňuje přinejmenším částečné srovnávání různých situací žadatelů o azyl. V nyní posuzované věci žalobce takto závažné skutečnosti netvrdil. Obával se toho, že ve Vietnamu nic a nikoho nemá, že si tam nenajde zaměstnání. Pro setrvání v České republice argumentoval tím, že v zemi pobýval již 10 let, dříve měl uděleno povolení k pobytu, má zde matku, tudíž zde má pevnější vazby, proto ho z pohledu judikatury ESLP lze považovat za tzv. usazeného migranta (settled migrant). Otázkou této skupiny migrantů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č. j. 4 Azs 401/2020-28, podle kterého *„Evropský soud pro lidská práva sice ve své judikatuře uznává status „usazeného migranta“ (srov. např. výše citovaný rozsudek ve věci Pormes proti Nizozemsku či rozsudek ve věci č. 54273/00, Boulitif proti Švýcarsku), tedy migranta, který na území členského státu delší dobu zákonně pobýval. U těchto osob přitom soud trvá na tom, aby bylo důsledně přiblíženo i k jejich rodinné situaci při řízeních, které mohou mít za následek nucené opuštění země. I v těchto případech však Evropský soud pro lidská práva shledal porušení práva na soukromý či rodinný život v důsledku vyhoštění velmi zřídka, a to především u osob, které na území hostitelského státu strávily podstatnou část svého dětství“*.
23. V posuzované věci se žalovaný soukromým a rodinným životem žalobce, nutným pro případné zohlednění jeho postavení jako usazeného migranta, zabýval. Zkoumal rodinnou a sociální situaci žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Shledal, že je žalobce dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Z předložených podkladů krajský soud zjistil, že žalobce má v České republice matku a jeho bratr má trvalý pobyt v Německu. K matce má citovou vazbu, avšak nejsou na sobě závislí. V žalobě žalobce

vedl, že ve Vietnamu nikoho nemá. K tomu soud podotýká, že toto tvrzení se neshoduje se skutečnostmi, které žalobce uvedl, když byl zajištěn. Při tehdejší výslechu žalobce uvedl, že by ve vlasti mohl požádat o pomoc svého otce, přičemž následně svého otce přestal zmiňovat (uvedl pouze, že mu v roce 2014 obstaral doklady k vycestování z Vietnamu). Žalobce žije v České republice již 10 let, avšak je nutno podotknout, že do České republiky přicestoval v 16 letech, značnou část svého života tedy strávil ve Vietnamu. Nicméně, i přes svůj legální pobyt v České republice je nutné zdůraznit, že již několik let je v hostitelské zemi bez povolení k pobytu, jak vyplývá z rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalobce se svou pobytovou situací nesnažil řešit, respektive ji řešil opatřením bratrova povolení k pobytu, kterým se prokazoval. Nyní je žalobce dospělým mužem, který je nezávislý na své rodině, přičemž ani rodina není závislá na něm. ESLP ve svém rozhodnutí č. 8000/08 ze dne 20. 9. 2011 ve věci A. A. proti Spojenému království uvedl, že součástí soukromého života jsou i sociální vazby usazeného migranta s komunitou, v níž žije, přičemž v daném případě šlo o stěžovatele ve věku 24 let, který žil se svou matkou a nezaložil vlastní rodinu, jak poukazuje žalobce. Krajský soud souhlasí, že sociální vazby s komunitou jsou důležitým aspektem, který spadá pod ochranu soukromého života, nicméně žalobce žádné takové vazby neuvádí ani nenaznačuje, tudíž „pevnost“ sociálních vazeb a jejich dopad na žalobcův soukromý život se z ničeho nepodává. S ohledem na uvedené skutečnosti se krajský soud shoduje s žalovaným, že v tomto konkrétním případě zásah do rodinného či soukromého života žalobce není takové intenzity, aby ospravedlňoval udělení azylu či doplňkové ochrany.

24. Lze uzavřít, že pro účely posouzení žádosti žalobce žalovaný vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a to i ve vztahu k podmínkám pro udělení humanitárního azylu. K žalobcem uváděným důvodům, které jsou zejména pro účely posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu určující, žalovaný shromáždil dostatek informací z různých zdrojů o státu původu žalobce, jak vyžaduje § 23c zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005–58, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81). Je nutné poznamenat, že množství podkladů, které žalovaný shromáždí, závisí na žalobcem uváděných důvodech pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Obsah odůvodnění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v první řadě předurčují důvody, které žadatel v řízení prezentuje. Z informací, které žalobce uvedl v žádosti o azyl a během následného pohovoru, nejsou patrné žádné azylově relevantní skutečnosti, které by mohl žalovaný ověřit nebo důkladněji zjišťovat. Žalovaný se zabýval důvody pro udělení humanitárního azylu ve vztahu k žalobcem uváděným informacím zcela dostatečně. Ekonomické a existenciální důvody, jakož i snaha o legalizaci pobytu v hostitelské zemi obecně nejsou důvodem udělení azylové ochrany a v posuzovaném případě je nelze považovat za okolnost hodnou zvláštního zřetele. Ekonomická situace v zemi původu dle zjištěných informací je sice horší než v České republice, nejedná se ovšem o situaci tak závažnou, že by se snad návrat žalobce dal považovat za nehumánní. Jak již konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, k legalizaci pobytu a práci v České republice slouží odlišné instituty upravené v zákoně o pobytu cizinců. Soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Žalovaný se taktéž vyjádřil k žalobcovu rodinnému a soukromému životu. V souladu s ním krajský soud shledal, že žalobcův zdravotní stav, délka pobytu v České republice, obavy z návratu do vlasti či rodinné vazby nepředstavují důvody zvláštního zřetele, které by měly vést k udělení azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
27. Žalobci byla ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Alice Jeziorská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o DPH v zákonné výši celkem činí 4 114 Kč a bude zástupkyni žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18. července 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně